

Kolo nabízí volnost cestování

Renáta Stillerová

Na kole jezdila už od dětství. Klasicky si vyzkoušela spoustu kol počínaje těch od Esky, Velamosu, horské kolo Olpran, Author... Později jezdila delší hřebenové přejezdy a začal ji bavit spíše horský terén. Když poznala svého nynějšího manžela Martina, začalo cestování s brašnami a dlouhé toulky. Ze začátku to byl jen hec. Začali krátkými trasami, pak jeli na delší cestu, jako byla třeba Sardinie na kole. Skončili u dlouhého šestiměsíčního společného cestování na kole Kubou a jihozápadem USA. Renáta je také spoluorganizátorkou festivalu Cyklocestování, který se pravidelně koná v Hradci Králové, ve Frýdku-Místku a Brně. Má ráda volnost cestování, kterou kolo nabízí...

Co tě na cyklocestování nejvíce přitahuje?

Nejsme honiči kilometrů, ani hltači počtů navštívených míst, ale spíše pozorovatelé a tuláci, kteří mají rádi svět a život. Rádi se setkáváme s místními obyvateli, pozorujeme přírodu a kocháme se. Sdílíme s nimi jejich nálady a každodenní život. Na cestování na kolech mě nejvíce uchvátíla ta volnost, kterou člověk má. Skoro všude se dostane, vyšlápne si to sám a o to více si všeho váží.

Jakou máš ráda krajinu před řidítka kola?

Mám ráda kombinaci snad všeho. V Americe jsme zažili hodně drsný terén, který byl násobený nesnesitelným horkem a žízní. Projížděli jsme Sonorskou a Mohavskou pouští, kde bylo 46 stupňů ve stínu. Na druhé straně jsme také procestovali zelené údolí plné jezer v Yosemitejském národním parku. Ať už se jedná o počasí, prostředí či upravené cesty, všechno se dá zvládnout, každá situace zapadá do celku jako zrníčko písku a bez jediného zrníčka by to nebyl ten správný celek. Tím

chci říct, že vám to je všechno naservírováno v momentech, které se občas nehodí nebo jsou těžké, ale když se poohlédnete zpátky, tak si uvědomíte, že všechny zažité situace tam prostě patřily a měly smysl.

Jaké zážitky si nejraději vybavuješ?

Lidi-lidi-lidi. Někdy jen tak sedím a v myslí se mi promítají obrázky jako na starých zaprášených fotografiích, kde jsou ti lidé, kteří nám pomohli, se kterými jsme si povídali nebo ti, kteří nám uvízli v srdci a stali se našimi přáteli.

Máš nějaký recept na to, když se stane něco nepředvídaného?

Asi nemám. Martin říká: Zachovat chladnou hlavu.

Jenomže to já, panikářka, neumím. Vždycky do něčeho vpluju a pak vypluju. Někdy se i převrátím a jsem mokrá, ale pokaždé při osušení si říkám – joooo, stálo to za to :-). Na takových cestách si připadá člověk zpětně jako blázen. Stávaly se mi i situace, kdy jsem kopala do kola. Ach, chudáček můj věrný kamarád, a já se k němu takhle chovala, jenomže každý, kdo jednou tímhle způsobem cestoval, ví, o čem mluvím. Prostě se to někdy musí vyventilovat a pročistit si hlavu vzduchem. Proto já opravdu nemám žádný recept, jsem nervák.

Na dlouhé cestě si někdy člověk přímo říká o problémy. Dokázali jste se tomu vyhnout?

Občas jsme jeli po dálnici, abychom si zkrátili cestu. A pak ta moje helma, kterou jsem měla většinou na řidítkách

místo na hlavě. Ano, přiznávám, za takového chyby se občas platí. Většinou jsem ji neměla na místech, kde nebyl moc provoz a bylo hrozné horko. Jenomže i já vím, že se může stát cokoliv, takže to není omluva. Prostě hodně dlouhé vlasy nejsou na cestování pod helmu příliš praktické. Pak jsme se setkali s porušováním nějakých bezpečnostních pravidel u jiných lidí. Například při sestupu na dno Grand Canyonu, kdy si lidé neberou třeba ani pití a jídlo. Taková nezodpovědnost vás občas zaráží, všude máte upozorňující tabule, že si máte vzít hodně jídla a pití, jednou tolik, než normálně. A stejně se najdou takoví, kteří to nerespektují, stejně tak jako já s tou mojí helmou. Zkrátka jsme zachraňovali jednoho Texasana, který by tam asi zůstal, kdybychom s ním nešli posledních pár kilometrů. Byl vyčerpaný, chvílemi byl mimo, bez jídla a pití, měl problémy s nohou. Občas ani nevěděl, jak se jmenuje. A americký záchranný systém? Ten bohužel zklamal, neposlali žádnou záchranu.

Co vybavení, podle čeho si ho vybíráš?

Tak tohle má u nás v týmu na starosti Martin. Pro nás je hlavně důležitá praktičnost a kvalita. Někdy se hodně koukám po barvě, však jsem ženská, ale tyhle odklony od důležitosti Martin zase brzy usměrní :-). Doporučuju nedívat se na značky ani na reklamu, ale dát na doporučení zkušených kamarádů. No, a pak je třeba zkoušet, zkoušet a uvidíte, že to správné vybavení najdete.

Co ti přijde jako největší pokrok ve vybavení v poslední době?

Asi vodotěsné ortliebácké brašny. Hotová paráda a balzám na duši. Jsou stabilní, pevné, nepromokavé a bytelné. Všechno do nich strčíš a zamotáš, prostě žádná práce a naprosto super vychytávky.

Na jaké vybavení bylo spolehnutí a jaké tě zklamalo?

Určitě bych všem doporučila si jakékoli vybavení před cestou vyzkoušet, a to nejlépe opakovaně. To proto, aby vás pak na expedici nic nezaskočilo.

Obrovským pomocníkem pro nás určitě byly v podstatě „neprůstřelné“ pláště Schwalbe Marathon XR, které nás zachránily od spousty defektů. Za celého půl roku a 7000 km v sedle kola jsem měla jen jeden defekt! Taky nás zastihla silná písečná bouře. Naš stan Dome3 to ustál a i ortliebácké vodotěsné brašny uchránily veškeré naše vybavení. A naopak, měli jsme na testování jeden spacák, prý zimní... zima v něm byla, to jo, a dokonce i v létě!

Vzpomeň si na chvíli, kdy vybavení ohrozilo výsledek akce?

Jednou jsme byli na treku v Alpách, kdy se kamarádce během hodiny z obou bot odlepily celé podrážky. Slézat pak po „skoroferatě“ a při převýšení kolem 1000 m nebyla žádná sranda. Ale i to se muselo zvládnout. Kamarádi pomohli a zážitek byl na světě!

Shodou okolností, o tomhle problému s podrážkami najdeš v letošní ročence článku. A máš naopak nějaký humornější zážitek s vybavením?

Dvě brašny nám rozkousaly veverka, které cítily bramborovou kaši. Strážci parku nám pak zpětně říkali, že je odháněli, ale podle zákona na cizí majetek bohužel nemohli sahat. Povídali, že veverka na prokousání pracovaly skoro celý den, a i tak se jim to nepovedlo. Neprokousaly je pořádně. Další zážitek, a docela krutý, byl, že se nám po mnoha letech a mnoha expedicích pokazil zip od stanu, zrovna v místech, kde byly tarantule a lezly všude kolem. Vždycky večer při ulehání do stanu jsme se modlili, aby se tam nějaké nezalíbilo. Ani pan Jurek jistě netušil, jakou další výhodu má jeho stan se dvěma vchody. Jeden „natvrdo“ špendlíky uzavřete a druhý můžete používat na vycházení. A když trochu odbočím, tak v jednom westernovém městečku jsme potkali motorkáře, který měl na Harleyi na řidítkách krásného velikánského papouška! Že by jako klakson?

Máš nějaký sen, který by sis chtěla splnit?

Nový Zéland a Austrálii na kole a bruslích. Taková zdravá kombinace, která potěší.

Více o Renátě, o jejích cyklocestách s manželem i o festivalu Cyklocestování najdete na www.cyklocestovani.cz.

© MP12, připravil Jirka Červinka.